

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.04.1982, sp. zn. 11 Tz 10/82, ECLI:CZ:NS:1982:11.TZ.10.1982.1

Číslo: 19/1983

Právní věta: Věci náležející řidiči služebního motorového vozidla, které si ponechal v uzamčeném motorovém vozidle mimo pracovní dobu, nelze považovat za věci odložené při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním na místě k tomu určeném nebo na místě, kam se obvykle odkládají (§ 204 odst. 2 zák. práce). Takové věci nepožívají zvýšené ochrany podle druhého oddílu druhé hlavy zvláštní části trestního zákona (§ 139 tr. zák.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.04.1982

Spisová značka: 11 Tz 10/82

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Krádež, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 139 65/1965 Sb. § 204 ods. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1983 sb. rozh.

Věci náležející řidiči služebního motorového vozidla, které si ponechal v uzamčeném motorovém vozidle mimo pracovní dobu, nelze považovat za věci odložené při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním na místě k tomu určeném nebo na místě, kam se obvykle odkládají (§ 204 odst. 2 zák. práce). Takové věci nepožívají zvýšené ochrany podle druhého oddílu druhé hlavy zvláštní části trestního zákona (§ 139 tr. zák.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 29. 4. 1982 sp. zn. [11 Tz 10/82](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15 října 1981 sp. zn. 2 T 269/81 a tomuto soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. října 1981 sp. zn. 2 T 269/81 byl obviněný F. B. uznán vinným trestným činem krádeže dílem dokonaným, dílem nedokonaným podle § 8 odst. 1, §

247 odst. 1, 2 písm. d) tr. zák. a odsouzen podle § 247 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků. Výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti roků. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen peněžitý trest ve výši 3000 Kčs, a pro případ, že by výkon tohoto trestu mohl být zmařen, mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškození byli se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal ministr spravedlnosti ČSR stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného F. B. Ve stížnosti pro porušení zákona uvedl, že není přesvědčivý závěr obvodního soudu o tom, že není vyvrácena obhajoba obviněného, že při odcizování věcí z vozidla značky Tatra 613 náležejícího generálnímu ředitelství ZAVT se domníval, že jde o automobil a věci v osobním vlastnictví. Z odůvodnění rozsudku obvodního soudu není totiž patrné, že by se v tomto směru s obhajobou obviněného vypořádal ani jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. I když nelze vyloučit, že by vozidlo tovární značky Tatra 613 bylo majetkem soukromé osoby, v posuzovaném případě tomu nic nenasvědčovalo. Naopak povaha odcizených předmětů, zejména dvě knihy služebního vozidla a poukázky na benzín, svědčily zcela zřetelně, že vozidlo patří do vlastnictví socialistické organizace. Za těchto okolností měl být obviněný uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 tr. zák., a to i ve vztahu k osobním věcem řidiče J. E. vzhledem k ustanovení § 204 odst. 2 zák. práce, protože požívaly ochrany jako majetek v socialistickém vlastnictví ve smyslu § 139 tr. zák.

Nejvyšší soud České socialistické republiky přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon porušen byl.

Obviněný se vloupal v noci z 26. na 27. září 1980 do vozidla tovární značky Tatra 613 SPZ AY 62-54, které patřilo do vlastnictví socialistické organizace. Z tohoto vozidla odcizil věci, které byly osobním vlastnictvím zaměstnance této socialistické organizace, ale i věci, které patřily socialistické organizaci. Obvodní soud uvedl ve svém rozsudku, že vzhledem k tomu, že obviněný nevěděl, že odcizuje věci z majetku v socialistickém vlastnictví, nýbrž že se domníval, že se zmocňuje věcí, které jsou v osobním vlastnictví, právně je třeba posoudit tento dílčí útok jako pokus trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1, § 247 odst. 1, 2 písm. d) tr. zák.

Nejvyšší soud ČSR k tomu uvádí:

Obviněný se rozhodl násilím vniknout do vozidla tovární značky Tatra 613 a nezjišťoval, zda vozidlo patří socialistické organizaci či je v osobním vlastnictví. Jestliže se přesto rozhodl věci z tohoto vozidla odcizit, pak je možný jen závěr, že byl srozuměn jak s rozkrádáním majetku v socialistickém vlastnictví, tak s krádeží. V tomto směru je třeba souhlasit s námitkami uplatněnými ve stížnosti pro porušení zákona, že s ohledem na povahu odcizovaných předmětů, zejména když ve vozidle se nacházely mimo jiné i poukázky na benzín a doklady od vozidla, věděl obviněný, že odcizuje i věci z majetku v socialistickém vlastnictví. Obvodní soud měl rozlišit, které věci patřily do osobního vlastnictví J. E., a odcizení těchto předmětů právně posuzovat jako dokonaný trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák. Obvodní soud měl při hodnocení úmyslu obviněného vyjít ze zjištění, že obviněný jako řidič z povolání měl, pokud jde o rozpoznání povahy odcizovaných předmětů z vozidla Tatra 613, konkrétní představu o tom, že náradí, součástky od vozidla, Gola klíče, brašna s náradím, autolékárnička, svářecí souprava a další drobnosti tvoří vlastně součást vybavení vozidla.

Proto jen povšechná zmínka o tom, že nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že nevěděl o tom, že odcizuje věci z majetku v socialistickém vlastnictví, vyznívá nepřesvědčivě, když z povahy věci (poukázky na benzín) musel bezpečně vědět, že tyto poukázky může mít jen socialistická organizace.

Pokud stížnost pro porušení zákona dovozuje, že věci, které byly v osobním vlastnictví J. E., požívají ochrany ve smyslu ustanovení § 139 tr. zák., nelze tuto námitku akceptovat.

Odpovědnost socialistické organizace za škodu na odložených věcech podle § 204 zák. práce nelze vztahovat na věci, které J. E. zanechal ve vozidle v době, kdy vozidlo mimo pracovní dobu opustil na delší čas. Jiná by byla situace, kdyby věci byly odcizeny v době, kdy řidič v souvislosti s výkonem funkce řidiče se jen na okamžik vzdálil z vozidla a jeho nepřítomnosti bylo využito k odcizení předmětů. J. E. však opustil služební vozidlo podle jeho údajů v 16.30 hod. dne 26. 9. 1980 a k vozidlu přišel až ve 2.00 hod. v noci dne 27. 9. 1980. Za této situace, kdy věděl, že s vozidlem již nepojede, neměl J. E. důvodu ponechávat v vozidle všechny svoje osobní doklady, značnou peněžitou částku a osobní věci. Jestliže se tak stalo, nelze takto ponechané věci ve vozidle považovat za věci odložené při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním na místě k tomu určeném nebo na místě, kam se obvykle odkládají ve smyslu ustanovení § 204 odst. 2 zák. práce.